מוזיאון ראשון-לציון
MUSEUM OF RISHON LE-ZION

עיריית ראשון-לציון
MUNICIPALITY OF RISHON LE-ZION

נעליים בקוביות

רחל לונדון כץ

פיסול בקרמיקה

קטלוג
תערוכה

SHOES IN A CUBE

Rachel London Katz

Exhibition Catalogue

פתח דבר

מוזיאון ראשון-לציון מציג את ייחודה של ראשון-לציון כמושבה הראשונה של העלייה הראשונה ואת תרומתה לפיתוח הערכים הלאומיים, החינוכיים, התרבותיים והחברתיים של היישוב החדש אשר הלך והתהווה בארץ-ישראל בסוף המאה ה- 19. בנוסף, מציג המוזיאון מגוון תערוכות קבע המשקפות את התרבות החומרית ואת הערכים והנורמות על פיהם התנהלו חיי המושבה.

תצוגת הקבע "בגדי ראשונים", אותה אצרה בשנת 2001 אילה רז, עוסקת בתרבות האופנה של המושבה בעשורים הראשונים לייסודה. התערוכה מדגישה את החשיבות אשר ייחסו ראשוני המושבה לאופנה כחלק מעולמם התרבותי שהיה בו שילוב של תרבות יהודית ואירופית יחד עם אידיאולוגיה לאומית. על אף קשיי ההסתגלות לתנאי הארץ, לעבודה החקלאית הקשה ולבעיות הקיום הרבות, נתפרו בגדי החג של הראשונים על פי צו האופנה הפריסאית, אם כי בגרסה צנועה יותר. תערוכת "בגדי ראשונים" מבוססת על תצלומים היסטוריים מאוסף המוזיאון ומכילה פריטי לבוש בני התקופה, חפצים ואביזרי אופנה שונים, בהם גם הנעליים אותם נהגו לנעול באותם ימים.

אל תוך תערוכת "בגדי ראשונים", הוכנסה התערוכה הזמנית "נעליים בריבוע" - נעליים מיניאטוריות מקרמיקה מעשה ידיה של האמנית רחל לונדון כץ. אוצרת התערוכה, אילה רז.

מטרת המוזיאון בשילובן של שתי התערוכות היא לאפשר למבקרים, מבוגרים כצעירים, להתבונן על עולם האופנה ושיגיונותיו דרך עיני האמנית רחל לונדון כץ ובאופן זה לספק נקודת מבט אחרת על האופנה ועל התרבות החומרית של המושבה. נקודת מבט זו תוכל לשמש גם כלי להעמקה של חוויית הביקור במוזיאון ואמצעי לפיתוח הסתכלות אישית, יצירה ופעילות אמנותית במסגרת מרכז ההדרכה של המוזיאון ובמסגרת אישית.

תערוכת "בגדי ראשונים" עתידה לארח תערוכות נוספות מסוגה של "נעליים בריבוע", העוסקות בפריטי אופנה שונים, היסטוריים אותנטיים וגם אמנותיים.

יצחק ברנר - מנהל המוזיאון
יונה שפירא - אוצרת המוזיאון

INTRODUCTION

The Museum of Rishon Le-Zion presents the uniqueness of Rishon Le-Zion and its contribution to the development of national, educational, cultural and social values in Eretz Israel at the end of the 19th century. As well, the museum displays a wide range of permanent exhibitions which reveal the material lifestyle, values and norms according to which the villagers lived.

The permanent exhibition, "Clothing of the Firsts", opened in 2001, deals with the culture of fashion in the village during the first decades after its establishment. The exhibition emphasizes the importance the villagers placed on fashion as part of their cultural world, which combined Jewish and European cultures. The curator was Ayala Raz.

The temporary exhibition, "Shoes In A Cube", displayed within the exhibition "Clothing of the Firsts", exhibits the miniature ceramic shoes made by the artist Rachel London Katz. The curator is Ayala Raz.

The aim of the museum in combining these two exhibitions is to give visitors the opportunity to examine the fashion world with its many caprices as seen through the eyes of the artist, Rachel London Katz and, in this way, offers a different outlook on the fashion and material culture in the village.

In the future, the exhibition, "Clothing of the Firsts", will host other temporary exhibitions similar to "Shoes In A Cube", which will present different historic and artistic fashion items.

Itzhak Brenner, Museum Director
Yona Shapira , Museum Curator

"נעליים בריבוע" בתוך התערוכה "בגדי ראשונים"
"Shoes In A Cube" within the exhibition "Clothing of the Firsts"

RACHEL LONDON KATZ

1947 Born in Israel

1972 Graduated Bezalel Academy of Art, Jerusalem, Fine Arts Dept. specializing in sculpture. Student of the sculptor Pinchas Eshet.

1970-72 Received scholarships from the America-Israel Cultural Foundation

1973 Second prize in the America-Israel Cultural Foundation competition

1982 Post-graduate studies in the School of Theater and Film at Tel-Aviv University studying puppet theater and animation under Gideon Efrat and Zack Schwartz

1987 Studied jewelry modeling at Omanit School of Metal Crafts under Batya Wang

2001 Finalist in Alix de Rothschild Crafts Competition "Anything But a Vessel"

EXHIBITS

1984 Exhibited bronze sculptures in "13 $\frac{1}{2}$ Gallery", Jaffa

1998 One-man show "Human Material" in "Chelouche 30 Gallery", Neve Tzedek, Tel-Aviv

2000 Participated in the Ceramics Biennale in the Eretz Israel Museum

2001 Group exhibit of Alix de Rothschild finalists, Tel-Hai
"Human Material", one-man show in the Jerusalem Theatre

2003 "20X20" group show, Shoeva Gallery

2005 Chosen to represent Israel in the "Cebiko" Ceramic Biennale, Icheon, South Korea
"Red" group show, Hankin Campus, Holon and Carmiel

2006 "Israeli Contemporary Applied Arts", "Ben-Uri Gallery", London
"Lilliput Ceramics" group show, Zagreb, Croatia.
"Shoes In A Cube" one-man show, Museum of Rishon Le-Zion

רחל לונדון כץ

1947 נולדה בישראל

1972 בוגרת המחלקה לאמנות חופשית בפיסול באקדמיה לאמנות ועיצוב "בצלאל", ירושלים. תלמידתו של המורה והפסל פנחס עשת

1970-72 זכתה במילגות קרן תרבות אמריקה-ישראל בציור, פיסול והדפס

1973 זכתה בפרס השני בתחרות קרן תרבות ישראל-אמריקה. פסליה בפוליאסטר וברונזה בשילוב חפצים זכו להתעניינות בטלוויזיה ובעיתונות. שימשה אסיסטנטית במחלקה לקרמיקה בבצלאל בשיעורי פיסול. נבחרה לחברות באגודת הציירים והפסלים

1982 למדה תיאטרון וקולנוע באוניברסיטת ת"א במגמות לתיאטרון בובות ולאנימציה, בהנחיית הדס עפרת וזאק שוורץ

1987 למדה עיצוב תכשיטים בבי"ס "אומנית" בהנחיית בתיה וונג. יצרה תכשיטים פיסוליים בכסף

2001 עלתה לגמר בתחרות האמנויות ע"ש אליס דה רוטשילד "Anything But a Vessel"

תערוכות

1984 הציגה פסלי ברונזה ב"גלריה 13 $\frac{1}{2}$", יפו

1998 "חומר אנושי" תערוכת יחיד של פיסול קרמי ב"גלריה שלוש 30", נווה צדק

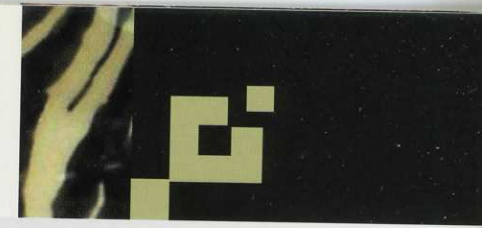
2000 השתתפה בביאנלה לקרמיקה במוזיאון ארץ-ישראל

2001 הציגה בתערוכה הקבוצתית של העולים לגמר בתחרות ע"ש אליס דה רוטשילד במכללת תל-חי
"חומר אנושי 2" תערוכת יחיד בתיאטרון ירושלים

2003 "20X20" תערוכה קבוצתית בגלריה לפיסול קרמי, שואבה

2005 נבחרה להציג בביאנלה לקרמיקה "סביקו" באיצ'און, דרום קוריאה
השתתפה בתערוכה קבוצתית "אדום" קמפוס חנקין חולון וכרמיאל

2006 הציגה פסלים בתערוכה קבוצתית בגלריה "בן-אורי" בלונדון
השתתפה בתחרות "ליליפוט" בזגרב קרואטיה
תערוכת יחיד "נעלים בריבוע" במוזיאון ראשון-לציון

נעליים בריבוע

במבט ראשון "נעל היא נעל היא נעל", חפץ יומיומי ושימושי שנועד להגן על הרגל, אבל בחינה נוספת של הנעליים תגלה לנו את משמעותן הסמלית והמטפורית המשקפת את אישיותו של הנועל.

מטבע הלשון "להיכנס לנעליו" פירושה להבין את מצבו של אדם מתוך התנסות בכל העובר עליו. הכניסה לנעליים במובן המטפורי פירושה כניסה לתוך גופו ונשמתו של בעל הנעליים עד כדי הזדהות מוחלטת אתו. גם באגדה "סינדרלה" מחפש הנסיך את זו העתידה להיות רעייתו באמצעות נעל הזכוכית שנותרה בידו. נעל הזכוכית מייצגת כאן לא רק את מידת כף רגלה של סינדרלה אלא את מכלול תכונותיה המעידות על התאמתה לטעמו של הנסיך.

בכמה מ"קופסאות הזמן" (Time Capsules) שלו, הטמין אנדי וורהול (Andy Warhol), נעליים משנות הששים, השבעים והשמונים כדי לתת מושג לדורות הבאים איך נראו החיים באמריקה בתקופות אלה. הבחירה בנעליים כחפץ המגדיר תקופה אינה מקרית, שכן לאורך ההיסטוריה של הקיום האנושי נשארו בידינו דגמים של נעליים המאפשרים לנו התבוננות אל חייהם ומנהגיהם של הדורות שחלפו.

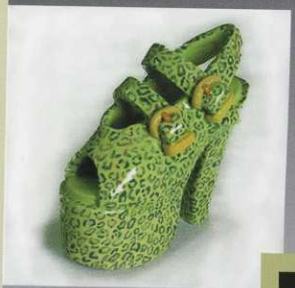
אחד משיאי הגרוטסקיות באופנה היו הנעליים הוונציאניות מן המאה השש-עשרה, ה"שופין" (Chopines), שהתנשאו על פלטפורמות שגובהן הגיע ל- 60 ס"מ ויותר. נעליים אופנתיות אלה מאפשרות לנו להבין את החשיבות הרבה שייחסו הוונציאנים לקומתה של אישה. ה"שופין" הפכו סימן היכר לעושר ולמעמד. הוונציאנים התעלמו מקשיי ההליכה של הנועלת והיא נאלצה להיסמך על שני מלווים צמודים שרק בזכות תמיכתם הצליחה להלך על פני פלטפורמות גבוהות אלה מבלי למעוד. אבסורד זה הגיע לשיאו כאשר החוק התיר לחתן לבטל את נישואיו באם נוכח לדעת כי אשתו התחזתה לגבוהה, לפני הנישואין, בעזרת נעלי "שופין"...

וויליאם שקספיר (Shakespeare) שבתקופתו נעלו את נעלי ה"שופין", מתייחס לחשיבותן הרבה במחזה "המלט": " ביחסך אל הנעליים [שופין] שלך, את מתקרבת לשמים יותר מאשר בפגישתנו האחרונה" אומר הנסיך הדני לאהובתו.

נעליים הן חפץ פטישיסטי מובהק , הן בשל צורתן המחודדת והן בשל הסמליות האנושית הגלומה בהן וכשהן נעטפות הן משאירות מקום רב יותר לדמיון.

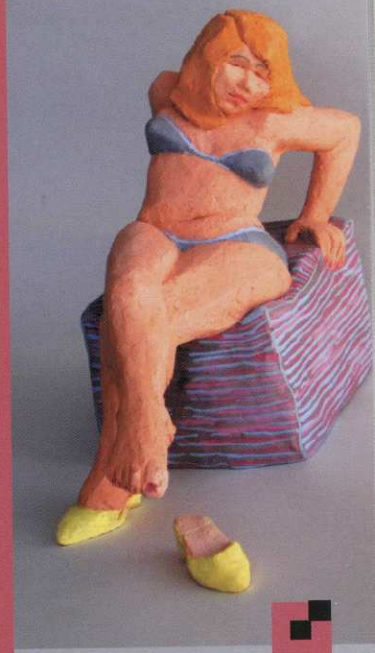
כריסטו (Christo) מקדיש את יצירתו ה"נעלית" משנת 1964 לצלם האמן הוגו מולס (Hugo Mulas) ביצירה זו עוטף כריסטו זוג נעלי אישה בצורה המשאירה את החרטום והעקבים גלויים למחצה כדי להעצים ולהדגיש את המסר המיני שבהן. הבחירה שלו בנייר אריזה חום והקשירה בחוטי משיחה עבים יוצרת תחושה של אגרסיה וכוחניות למול השבריריות והעידון בחלקים הנראים של הנעליים ומספקת לנו יותר מרמז על המשמעות האירוטית והסדו-מזוכיסטית הגלומה בהן.

נעלי "שופין" על פלטפורמה בהשראת טקסטורות מעולם החי

"Chopines" platform shoes inspired by animal world textures

הנעל שנשמטה מן הרגל
מקבלת חיים משל עצמה

The shoe which has slipped-off,
receives its own life

רנה מגריט (Rene Magritte) לעומתו, מגלה לנו את הרגליים שבתוך הנעליים, וביצירתו "הדגמים האדומים" הוא מצייר זוג רגליים ההופכות לנעליים, כעין מינוטאור שחציו איש וחציו סוס. החיבור הכל כך טבעי בין הרגל לנעל מקבל היבט סוריאליסטי כאשר הרגל והנעל הופכות למקשה אחת. בעזרת הגדרה מחודשת של הקשר שבין האובייקט לדימוי משיג כאן מגריט את תחושת המציאות שמעבר לנראה שאותה הוא מבקש ליצור.

מעצבת האופנה, ויוויאן ווסטווד (Vivienne Westwood) עיצבה נעליים עטופות למחצה בקולקציה שלה " נערת הבופאלו" משנת 1983. הנעליים של ווסטווד, שעטופות באותו סוג של עור שממנו עשויות הנעליים עצמן, שומרות על צורת המתאר שלהן, אך אינן מסגירות את פני הנעל שהם לב ליבו של העיצוב האופנתי. בכך מבקשת ווסטווד לרמוז כי בתוך אישיותה המחוספסת של נערת הבופאלו מסתתרת דמות אופנתית מעודנת שאינה נחשפת לעין כל.

אנדי ווארהול, שהתפרנס בתחילת דרכו מציור מסחרי של נעליים עבור בתי כלבו בניו-יורק, המשיך לעסוק בגילוף ואיור של נעליים גם לאחר שזכה להערכה והכרה כיוצר מקורי. בסדרת הדפסים משנת 1955 הוא מצייר שש עשרה נעליים, כל ציור בגודל 34.9X24.8 ס"מ וקורא לסדרה בשם "בחיפוש אחרי הנעל האבודה", מעין פרפראזה על סינדרלה המודרנית. לתמונת נעליים אחרת המצוירת באופן טכני-ריאליסטי הוא קורא בשם "נעלי אבק היהלומים" ומשאיר לצופה את הפירוש הרצוי לו.

קולין מק-דוואל (Colin Mc dowell) טוען שההיסטוריה של הנעל מקבילה לזאת של ההבל האנושי והדמיון הבלתי נדלה, וסוניה באטה (Sonia Bata), מייסדת מוזיאון באטה לנעליים שבטורונטו, אומרת שהנעליים הן המפתח להבנת הזהות האנושית.

רחל לונדון כץ נותנת לנעליים פירוש משלה. הנעליים שהיא יוצרת, המפוסלות מחימר לבן, צבועות בצבעי אנגובים ואנדר גלייזים ומזוגגות בצבעי גלזורה עזים ומבריקים, הן תמיד בגודל מוקטן. ביטול הגודל האמיתי שלהן מפשיט אותן מערכן השימושי ומקנה להן ערך אסתטי ומטפורי.

הגודל של הנעליים אף פעם אינו ידוע לה מראש. "תלוי ביום, בגמישות של האצבעות שלי ובמצב הרוח"- היא אומרת. לשאלה "איך הגעת דווקא לעיצוב נעליים מיניאטוריות?" היא עונה: "התחלתי לפסל נעליים כהמשך לפסלים שפיסלתי כל השנים. הדמויות המפוסלות שלי נעלו תמיד נעליים. לפעמים נעלה אחת הדמויות נעל אחת כאשר הנעל השנייה כאילו נשרה מרגלה, ועמדה למרגלותיה. נעל זו קיבלה לפתע חיים משל עצמה ומזה כארבע שנים שאני מתמקדת בנעליים מיניאטוריות".

באמצעות יצירת נעל בודדת מכל דגם, מבטלת לונדון כץ לחלוטין את ערכן השימושי של הנעליים שהיא יוצרת ומדגישה את הערך האמנותי שלהן בלבד. הנעליים המיניאטוריות שלה אינן באות לטעון טענות ביחס לאמת, למציאות או לקיום האנושי ואף לא לשרת אמירה רגשית או פוליטית. מטרתן היחידה היא לגרום למתבונן הנאה ממעשה האמנות עצמו. הנאה זו נוצרת מתוך העושר הקישוטי, הצבעוניות המרנינה וההומור הדק הבאים לידי ביטוי בפרטים הקטנים.

האם יש חשיבות לאמנות שמטרתה העיקרית היא היופי בלבד? לדעת אריסטו תפקידה של האמנות הוא למפות באופן מדויק ושלם את העולם הממשי באמצעות יצירת עולם בדיוני, "מימזיס", שפירושו המילולי הוא חיקוי. לדעתו של אריסטו האמנות היא הכלי שבאמצעותו יכול האדם להתבונן בעולם באופן מורכב ורב-ממדי דבר שיכול לגרום לו להבין טוב יותר את חייו ואולי מתוך כך, לשנותם.

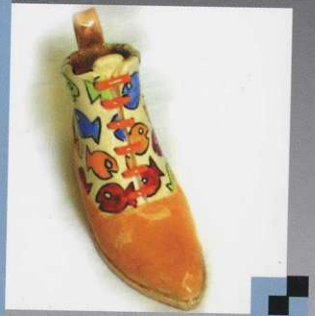
האמן-הפילוסוף הצרפתי, ניקולא פוסן (Nicolas Poussin), שהיה אחד הציירים המוערכים ביותר במאה ה-17, הגדיר את מטרת האמנות העיקרית כהנאה. בכך, מסכימה אתו לונדון כץ. היא אינה רואה באמנות כלי להארת המציאות הממשית וגם לא כלי חינוכי לשינוי פני המציאות אלא כלי ליצירת מציאות עצמאית, חדשה, שיש לה כללים וחוקים משלה. לפי תפישתה, תכליתה של האמנות היא לגרום למתבונן ביצירה, עונג, הנובע מיכולתו של האמן ליצור עולם בדיוני, המתקיים בזכות עצמו ומשוחרר מכל התניה שהיא. לדעתה של לונדון כץ כל יצירה הופכת לאמנות כאשר מתייחסים אליה כאל אמנות: "מה שקוראים לו היום אמנות - לא תמיד מתאים לי, לכן אם יחליטו לקרוא לנעליים שלי אמנות - הן תהיינה אמנות!"

הדגמים המיניאטוריים של לונדון כץ מחקים לכאורה את הנעליים האמיתיות מתקופות שונות ובסגנונות שונים. אך בניגוד לנעליים האמיתיות המלאות חשיבות עצמית והמדגישות את הרצינות שבה מתייחסת אליהן האופנה - הרי שאצל לונדון כץ הנעליים הן פריט משועשע ומחויך המדגיש את ההבל שברדיפה אחרי שיגיונות האופנה. שילובי הצבעים שלה מנוגדים לכל "הגיון אופנתי" אך יוצרים דגם הרמוני, צבעוני ומלא שמחת חיים. קל לדמיין בנעליים אלה דמות נשית מציורי הקומיקס, כמו זו של ג'סיקה בסרט "מי הפליל את רוג'ר רביט", שבה מודגש הסטראוטיפ הנשי באמצעות הגזמה והעצמה של סימני המגדר הכוללים גם אביזרי לבוש. השימוש בבגדים ובנעליים מסוג זה הופכים את הדמות האמיתית לדמות שטוחה ופלקטית הדומה לבנות מינה ואינה נבדלת מהן באופן מהותי.

כאן העצמת המוטיבים, האופנתיים לכאורה, מפקיעה את הנעל מתחום האופנה ומעבירה אותה לתחום האמנות. האמנית מתייחסת אל הנעל המיניאטורית על פי הכללים והחוקים שהיא המציאה ואין לה עניין לדייק בפרטי הדגם המקורי שהשפיע על יצירתה. כוונתה היחידה היא לקרוץ אל המתבונן ביצירה ולגרום לו לחייך, לאהוב את הדגם המשעשע ואולי מתוך כך גם לרכשו.
בניגוד ליצירות אמנות "גבוהה", שמחירן מוערך בסכומים שמעל להישג ידו של רוב רובו של הציבור, הרי שהנעליים של לונדון כץ יכולות להיות כמעט של כל אחד ולכן קל לאהוב אותן וקל לרצות בהן.

לשאלה "איך היית מאפיינת את הקונים של יצירותייך?" עונה לונדון כץ: "לפי דעתי הקונים שלי מחוברים לצד הילדותי שלהם, לעצמם, ולא נסחפים לשום טרנד אמנותי", והיא מוסיפה: "בשבילי, הנעליים הן גשר לילדות, הן מחברות אותי לחוברות הצביעה שקיבלתי מדודי האהוב בקנדה שמתוכן אהבתי במיוחד לצבוע את האיורים לסיפור של תום סוייר. בחבילות שהגיעו מקנדה היו תמיד ז'ורנלים ישנים ובהם פרסומות לנעליים בשחור-לבן אותן

דגמים בהשראת עולם הילדות
Models inspired by childish motifs

הייתי מעתיקה לנייר וצובעת".

צד נוסף הבא לידי ביטוי ביצירתה של לונדון כץ הוא היכולת שלה להפיק מן החומר הקרמי, שהוא ביסודו נוקשה ומוצק, תדמית רכה כשל אריג מעודן. הקישורים, הסרטים וההדפסים של הנעליים נראים כאילו היו עשויים מטקסטיל או מעור רך. הבוהק של הגלזורה אינו מבטל את האיכות הכאילו טקסטילית של החומר אלא מוסיף לו מימד נוסף. התחושה היא שלונדון כץ שולטת היטב בחומר ומאלפת אותו כרצונה. "השלב הכי מרגש" היא אומרת "מגיע אחרי בניית העקב והסוליה כשלאט לאט נבנית הנעל בתוך כדי מאבק עם החומר וכאילו התנגדות למגע יד, והנה פתאום הנעל עומדת שם כיישות בפני עצמה".

הנעליים של לונדון כץ אינן ארציות ואין להן מגע עם האדמה כמו בנעל רגילה. ההיפך הוא הנכון: הנעליים שלה הן אווריריות ומרחפות על כנפי הדמיון ויותר קל להצמיד להן כנפיים מאשר לדרוך בהן על האדמה. הן גם אינן אובייקט מיני. המתיקות שלהן מתרחקת במודע מכל סממני מיניות והן נשארות תמות ובתוליות בכל וריאציה אפשרית. גם כאשר הנעל נראית במבט ראשון כמו נעל של ואמפ (Vamp) או של פאם פאטאל (femme fatale), מבט שני מגלה תמיד חפות ילדותית, מתיקות נאיבית ויופי תמים. השליטה של לונדון כץ בחומר היא וירטואוזית. כל פריט, זעיר ככל שיהיה, או קו דקיק ביותר, זוכים אצלה לפתרון אופטימלי. היא לא מוותרת על כפתורי נעליים זעירים, שרוכים מושחלים, סרטים קולחים, וכל יתר הפרטים המעודנים המקנים לנעל את ייחודה. מרקמים גיאומטריים חביבים עליה במיוחד ושם היא מצליחה לעצב בעבודת מכחול סבלנית שילובים של פרחים, עלים וחיות, המצוירים בקווים מתפתלים ומזכירים את תקופת הארט-נובו או במעויינים ובמרובעים קונטרסטיים בסגנון הארט-דקו.

צד נוסף ביצירה של לונדון כץ הוא האורגניות של הנעליים. הנעל היא חיה ונושמת ומכילה כביכול את הרגל הבלתי נראית המקנה לה ישות משל עצמה.

האמנים האהובים עליה הם הופר (Eduard Hopper), בוטרו (Fernando Botero), מאטיס (Anri Matisse) ובונאר (Pierre Bonnard). ואכן, אפשר לזהות ביצירתה רמזים ונגיעות של כל אחד מאמנים אלה: הופר, המיטיב להקפיא רגעים בזמן, תורם לה את הדייקנות בפרטי הפרטים שהם הנותנים את התחושה המדויקת של הזמן והמקום. השפעתו של מטיס ניכרת בדוגמאות ההדפסים הדקורטיביים ובעיטורים הטקסטיליים המופיעים על הנעליים ומזכירים בצורה אינטואיטיבית את האריגים שאותם צייר. בוטרו הקולומביאני תורם ליצירתה את המבע המשועשע והמלא שמחת חיים שמתבטא אצלו באיור הדמויות הגרוטסקיות, הגדולות מן החיים. ובונאר תורם את חלקו בצבעוניות המלבבת ובהדפסים המעודנים.

כל אחת מן הנעליים של לונדון כץ מתייחסת אל החיים בהומור דק ובאירוניה נטולת רוע וכל אחת מהן עשויה להיות הנעל של סינדרלה. הנעל שתהפוך אותה לנסיכה אמיתית.

אילה רז, אוצרת התערוכה

דגמים בסגנון ארט-דקו
Models in the Art - Deco style

glaze does not diminish the textile-like quality, but rather adds another dimension to the clay. It is evident that London Katz has control over the material and tames it to her wishes. " The most exciting stage", she says, "comes after building the heel and sole, when the shoe is slowly built, while struggling with the clay as if to resist touch and then, suddenly, emerging as its own entity".

Metaphorically, shoes hint at the ability to connect between the wearer and the earth. London Katz' shoes have nothing in common with the earth or its connection to the human being. The opposite is true. Her shoes are airy and float on the wings of imagination; it seems easier to attach wings to them than it would be to step with them on the earth.

The shoes do not represent a sex symbol for London Katz. Their sweetness consciously removes any sexual overtones and they always remain innocent and virginal. Even if the shoe appears at first glance to belong to a "vamp" or "femme fatale," a second glance always reveals a childish purity, a naïve sweetness and beauty.

London Katz exhibits great virtuosity in her control of the clay. Each detail and line, as tiny and fine as it may be, attains a perfect solution. She doesn't neglect the tiny shoe buttons, tied shoelaces, flowing ribbons or any other delicate detail which gives each shoe its uniqueness.

She is especially fond of geometric textures and succeeds, with the brush's patient labor, to design flower combinations, leaves and animals, all drawn in twisting lines which recall the Art-Nouveau period, or contrasting rectangles and squares, recalling the Art-Deco style.

An important aspect of London Katz' work is the way her shoes are organic entities. The shoe lives and breathes as if to include the invisible foot that gives it its own existence.

Her favorite artists are Edward Hopper, Fernando Botero, Henri Matisse and Pierre Bonnard. Indeed, their footprints are evident in her works. Hopper, who is able to accurately "freeze" moments in time, contributes the exactness of her detailed work, creating a sense of time and place. Matisse's influence is seen in the decorative prints and textural decorations of the shoes, intuitively recalling his fabrics. The Columbian, Botero, contributes the amusing and lively expressions which he achieves through drawing larger-than-life grotesque images and Bonnard contributes his share in the heart-warming colorfulness and delicate prints.

Each of London Katz' shoes relates to life in a light, humoristic fashion and with a non-malicious irony. Each one of her shoes can be Cinderella's slipper, the shoe which will transfer her into a real princess.

Ayala Raz, Curator

purpose of art is to trace the actual world exactly and completely through the creation of an imaginary world, a "memzis", or imitation. The memzis reflects the concrete world as it exists in reality, the subjective world as perceived by different individuals and the ideal of the world as it is supposed to be. Aristotle believes that art is the tool through which we can comprehend the world in a complex and multi-dimensional way, leading to a better understanding of our own life-challenging and, perhaps, even changing it.

The French philosopher and artist, Nicholas Poussin, defined the purpose of art as pleasure. London Katz agrees with this view. She doesn't see art as a tool illustrating actual reality nor changing it, but as a tool that creates an independent and new reality with its own rules and laws.

According to her, the pleasure to the viewer results from the artist's ability to create an imaginary world, existing on its own merit and free from any stipulations. London Katz' miniature models appear to be copies of real shoes from different periods. But, in contrast to real shoes, which are filled with self-importance and emphasize the seriousness with which fashion regards them, London Katz' shoes are amusing and whimsical, pointing out the vanity and frivolity of fashion. For example, her platform shoes, inspired by the shoes of the 1970's, reveal the grotesqueness of this fashion trend through exaggeration of the shoe's proportions, the use of childish decorative motifs and the purposeful use of unfashionable colors. Her color combinations contradict "fashion logic" but create a harmonious, colorful and joyous model. Here, by seemingly emphasizing the fashionable motifs, she detaches the shoes from the realm of fashion and transports them to that of the artistic world. The artist treats the miniature shoe according to the principles and rules she invented; she is not interested in creating an exact model with original details. Her only intention is to wink at the viewer, to bring a smile of pleasure and amusement to his face and, perhaps in this way, to inspire a purchase.

To the question "How would you characterize those who buy your works?" London Katz replies: "In my opinion, those who purchase my works are connected to their inner child, to their true self and are not swayed by artistic trends".

Another aspect expressed in London Katz' work is her ability to produce a soft, delicate image, such as fabric, from the hard and stiff ceramic medium. The ornaments, ribbons and prints adorning the shoes look as if they are made of cloth or soft leather. The brightness of the

נעליים בקוביות SHOES IN A CUBE

עיריית ראשון-לציון
הרשות העירונית לתרבות ולאמנות
אגף מוזיאון וארכיאולוגיה

מוזיאון ראשון-לציון
MUSEUM OF RISHON LE-ZION

מוזיאון ראשון-לציון רח' אחד העם 2, ת"ד 7 ראשון-לציון 75100, טל. 03-9598862, 03-9598890 פקס: 03-9676934 דוא"ל ronitma@rishonlezion.nuni.il

פתוח לקהל הרחב: בימים א', ג', ד', ה' 14:00-09:00, יום ב' 13:00-09:00, 19:00-16:00, שבת ראשונה בכל חודש לועזי: 14:00-10:00

Museum of Rishon Le-Zion 2 Ahad Ha-Am St. P.O.B 7 Rishon Le-Zion 75100. Tel: 03-9598890, 03-9598862. Fax: 03-9676934 Mail: ronitma@rishonlezion.muni.il

The Museum is opened to the public on: Sun., Tues., Wed., Thurs. 09:00-14:00. Mon. 09:00-13:00, 16:00-19:00. Ist Sat. of calender month: 10:00-14:00